

[Statsministeren]

med centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, de radikale – vist også med socialistisk folkeparti. Det er et udtryk for, at vi er villige til og gerne vil prøve, om dette regerings-samarbejde kan, jeg havde nær sagt brede vingerne lidt længere ud. Vi synes, det er vigtigt, hvis det på nogen måde kan lade sig gøre.

Hr. Poul Schlüter sagde i øvrigt også, at regeringen ikke skulle møde kritik, hvis den ville bruge sommerferien og måske også indkalde tinget. Om det vil jeg kun sige dette: tak for den udtalelse, for deri ligger altså villighed til at være parat og villighed til samarbejde. Jeg vil også, til trods for den kritik og opposition, der kunne ligge i hr. Poul Schlüters bemærkning, give udtryk for, at det var en positiv bemærkning.

Hr. Erhard Jakobsen talte om Spanien og Iran. Jeg vil kun sige, at regeringen da ikke er tilhænger af terror, men tværtimod tit har taget afstand fra det. Jeg tror også, at udenrigsministeren omtalte, at når det gælder Iran, så har vi direkte protesteret over de ting, der foregår dér.

Men også her vil jeg sige til hr. Erhard Jakobsen: tak for den meget positive indstilling, der lå i den gode, spændende og festlige tale, som hr. Erhard Jakobsen holdt. Den var alligevel et udtryk for, at selv om man var kritisk, så erkendte man også, hvor utrolig svært det er at løse en række af de problemer, vi har, bl. a. de valutariske. Hr. Erhard Jakobsen gik endog så langt, at han slet ikke troede, at der var muligheder for at løse de valutariske problemer her i Danmark alene. Det var et spørgsmål, som EF skulle klare – og så færdig. Så enkelt ser vi nu ikke på det i regeringen, men det er på den anden side rigtigt, at der er en gevaldig sammenhæng med, om det lykkes, bl. a. i EF, at få løst energiproblemerne, der jo er en væsentlig del af det valutaproblem og betalingsbalance-problem, som vi har nu.

En enkelt ting mere i det, som hr. Erhard Jakobsen sagde, vil jeg gerne understrege: man kan ikke decentralisere. Jeg vil sige, at det kan man godt. Men også her gælder det, at problemerne er dobbelte. Hvis man decentraliserer, risikerer man at miste en mulighed for at styre tingene. Men sådan er det jo: vi vil på den ene side gerne lægge mest muligt ud til kommunerne. På den anden side skal vi som ansvarlige for landets samlede økono-

mi have meget styr på, hvad der sker i økonomien ude i kommunerne, for ellers kan vi ikke styre den samlede økonomi. Det er netop det, vi står over for lige nu, og det er det, som også regeringen har givet udtryk for at vi vil tage op.

Hr. Erhard Jakobsen skal have tak for bemærkningen om – som han sagde – at han ikke ville tage en øre fra de arbejdsløse. Jeg tror, det er en vigtig ting at få noteret, for ingen tror vel helt alvorligt, at langt de fleste problemer, vi har på arbejdsløshedsområdet, skulle være et resultat af selve arbejdsløshedsunderstøttelsens størrelse. Arbejdsministeren har særdeles grundigt redegjort for og belyst hele situationen på arbejdsmarkedet. Der er vel én ting, det er værd at notere sig, og det er, at arbejdsløshedstallene er gået ned. Og det er værd at notere sig, at dette minsandten er sket til trods for den høje understøttelse, vi har.

Det er altså først og fremmest et spørgsmål om konjunkturer og arbejdsmuligheder, tilbud osv., osv. Selv om der gøres den indsats, så kan det godt være, at der hist og her er en eller anden, som måske ikke er helt så villig og helt så hurtig til at tage det første det bedste job, men det rører ikke fundamentalt ved, at når arbejdsmulighederne er der, så er det også muligt at reducere arbejdsløsheden, så er det ikke understøttelsens størrelse, der er det afgørende.

Hr. Gert Petersen spurgte, om det var en grundlov for socialdemokrater, at de kun kan regere på og med – som hr. Gert Petersen kaldte det – reaktionære partier. Nu ved jeg ikke præcis, hvad der ligger i hr. Gert Petersens definition af »reaktionære partier«. Men jeg vil i hvert fald sige for socialdemokratiets vedkommende, at vi ikke ønsker at samarbejde med reaktionære partier, og i hvert fald slet ikke på de områder, hvor de måtte være reaktionære.

Der er for mig ingen tvivl om – undskyld, jeg siger det igen – at fremskridtspartiet er et uhyre reaktionært parti. Der er måske også et og andet sted hos andre partier noget, jeg kunne tillade mig at kalde konservativt eller reaktionært eller bagstræverisk. Men jeg synes bare ikke, at der er stort andre end fremskridtspartiet, om hvem man med fuld ret kan sige, at der er tale om et reaktionært parti, der praktisk taget i alle forhold virkelig